

Susanne Pedersen udstiller i Kilden 1. - 27. november

Kalejdoskopisk klarsyn

At se på et maleri af Susanne Pedersen er som at betragte verden gennem en rude, der er slået i tusind stykker. Eller måske er det omvendt og det er verden selv, der er splintret? Samtidig forekommer det hele sært realistisk, for selvom vi ikke ligefrem ser vores omgivelser i denne facon til hverdag, så er det alligevel ofte sådan, vi sanser og, ikke mindst, erindrer dem.

Man kan således selv finde sig sin egen historie, fortælling eller erindring ved at gå på jagt i de mange detaljer, der hver i sær virker velkendte, men som til sammen skaber en atmosfære af dynamisk kaos. Alting udspiller sig på adskillige planer samtidigt, mens blikket som i et kalejdoskop kastes rundt mellem det nære og fjerne, det hjemlige og det offentlige rum, det velkendte og det absolut endnu ukendte.

I et værk kan man således følge en kvinde bevæge sig op ad en trappe (i modsætning til Marcel Duchamps 'Nude Descending a Staircase, no.2' fra 1912), mens muselmalede kaffekopper svæver frit omkring med løftet om samhørighed. I et andet opstår en dynamisk kontrast mellem de klassiske plaststole, der kan stå udenfor året rundt, og den så hjemlige og indendørsorienterede sofa. Men det stopper langtfra her, for Susanne Pedersen tilføjer selvsamme værk svævende helikoptere og markerede vejbaner, der gennemskærer billedfladen på en brutalt anden måde end de stillestående siddemøbler.

Med andre ord bombarderes man af sanseindtryk og overvældes af omgivelsernes tilstedeværelse – også selvom de kun er tegnet i kontur. For Pedersens streg er skarp som en slagterkniv, der skærer objekterne fri fra baggrunden. Nu står de og dirrer på billedfladen, fanget midt mellem fravær og fuld tilstedeværelse, sådan som halvglemte drømme har det med at manifestere sig i vågen tilstand. Og chokket bliver så meget desto større, når de præcise konturer støder sammen med felter fulde af farve, der drivende og fragmenteret fanger øjet ind. Men bag det hele, bag bombardementet af billedfragmenter, finder man hele tiden den hvide baggrund, der signalerer et foruroligende fravær.

Trine Ross

Magister i Kunsthistorie

Kunstanmelder på Politiken